

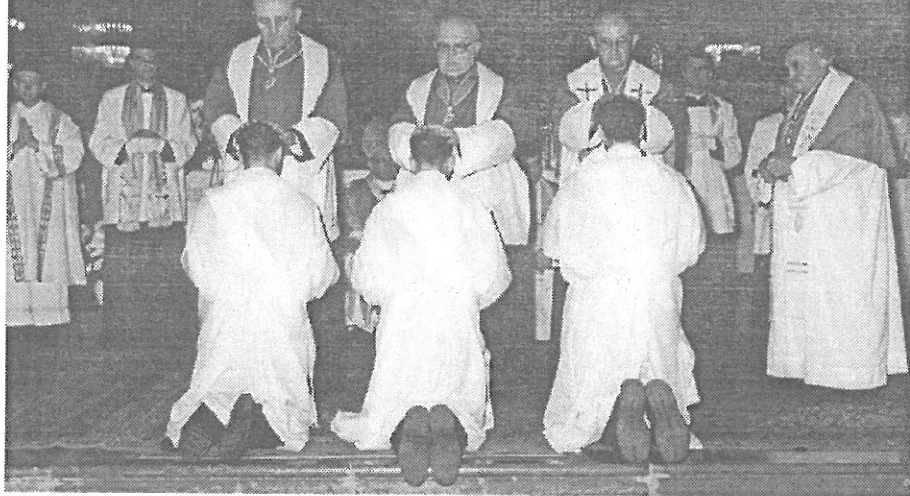
BÚCSÚ*fia*

A MISKOLCI MINDSZENTI PLÉBÁNIA ÉRTESÍTŐJE

2002. PÉTER-PÁL

Papszentelés 2002.

Pap- és diakónusszentelés volt Egerben, a Főszékesegyházban 2002. június 22-én. Dr. Seregély István érsek áldozópappá szentelt három egri egyházmegyes diakónust, közöttük Nagy Krisztiánt, aki a Mindszenti egyházközség híve.

GONDOLATOK A PAPSÁGRÓL

„Mikor papi méltóságról van szó, még a mának gyermeke is ösztönszerűen a legnagyobb emberi méltóság előtt hajol meg. Önkéntelenül érzi, hogy a papságban az emberméltóság legtiszteletreméltóbb virága bontakozik ki.” (Schütz Antal).

Ezért is vetődik fel a kérdés: mi is valójában a papság, mit jelent papnak lenni?

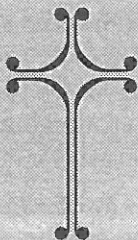
A pap mindenekelőtt közvetítő. Ott áll Isten és az emberek között, arra hivatva, hogy az embereket és istenkere-ső vágyaikat Isten elé vigye, és Isten segítségét, kegyelmét, erejét lehozza az emberek számára.

„Minden főpap ugyanis az emberek közül való és az emberek képviselőtére van rendelve az Isten tiszteletével kapcsolatos dolgokban, hogy ajándékot és áldozatot mutasson be” (Zsid 5,1).

Ezzel adva van a papi tevékenység kettős iránya és jellege: Alulról fölfelé folyton emelkedik az embernek istenkereső erőfeszítése, és folyton száll alá az Istennek teremtménykereső szeretete, segíteni kész irlalma.

De miért csak a pap közvetítésén keresztül és miért nem közvetlenül történik a találkozás Istennel? Egyfelől az ember érzi, hogy Isten előtt a léleknek csak ünneplőben szabad megjelenni; ezért keresi azt a kiválasztott személyt, aki Istennek szentelt élete révén méltó képviselője lehet; és Isten bölcsessége számba veszi azt a tényt is, hogy az ő kegyelmeinek kiosztója csak úgy lehet valaki, ha őt erre külön kiválasztja és felhatalmazza.

Ezeket végiggondolva eljutunk Krisztushoz, aki a papi méltóságnak egészen páratlan módon birtokosa. Hiszen ő emberi születésénél fogva természetes közvetítő Isten és ember között, a papi méltóság őbenne elsődlegesen és forrászerűen van meg. Így valójában a kereszténységben egyetlen papság létezik, Krisztus papsága és minden más papság csak részesedés Krisztus papságában. „Hiszen egy az Isten, egy a közvetítő Isten és az ember között: az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta magát mindenkiért” (1 Tim 2,5).

NAGY KRISZTIÁN Áldozópap
2002. JÚNIUS 30-ÁN DÉLUTÁN 4 ÓRAKOR
MUTATJA BE ELSŐ SZENTMISÉJÉT
A MINDSZENTI TEMPLOMBAN.

Krisztus papságában részesedik minden megkeresztelt ember. Ebben az értelemben általános papságról beszélünk. Az egyházi rend azonban külön szentség, és akiket felszentelnek, azok a szentségi vagy a szolgálati papságot alkotják.

A papság személyes küldetést jelent: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” (Jn 20,21), - mondta Jézus tanítványainak. A papnak elsősorban Krisztust kell képviselnie, és csak utána beszélhetünk az egyéb feladatokról. Ez a személyes küldetés Krisztus tökéletes követését, Krisztus kisugárzását kívánja meg a paptól.

Ehhez föltétlenül szükséges a krisztus iránti odaadó szeretet. Nagyon sokszor el kell gondolkodnunk arról, hogy amikor Jézus átadta a főhatalmat Péternek, azt kérdezte tőle: „Simon, János fia szeretsz-e engem?” (Jn 21, 16). Nem szerző képességéről vagy szónoki tehetségéről kérdezte, hanem szeretetéről.

Sok meghatározás született már arról, hogy mi is valójában a pap. Talán a legszébb Szent Ambrus püspöktől való: „Sacerdos est vicarius caritatis Chriti”: A pap Krisztus szeretetének helynöke (képviselője, megjelenítője”).

Természetesen a papi szolgálat tevékenykedéssel is jár. Általában hármass pap feladatról szoktunk beszélni: a tanítói, a megszentelői és a lelkipásztori feladatról.

Mivel hit nélkül senki sem üdvözülhet, a papnak, mint a püspök munkatársának első teendője, hogy Isten evangéliumát mindenkinek hirdesse, és így teljesítse az Úr parancsát: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangé-

liumot minden teremtménynek” (Mk 16,15) (Papi szolgálat és élet, 4. pont).

A pap nemcsak igehirdető, hanem megszentelő is. Hiszen Krisztus nemcsak tanítani küldte tanítványait, hanem keresztelni, bűnöket bocsátani, szentmisét bemutatni is. A szentségek kiszolgáltatásakor Krisztus egészen sajátos módon működik papjai által. Ismerős Szent Ágoston püspök mondása: „Péter keresztel vagy Pál keresztel, valójában Krisztus az, aki keresztel”. Úgyis megfogalmazhatjuk, hogy a pap csak kezét és ajkát kölcsönzi oda, hogy általa Krisztus működni tudjon.

Ebben a megszentelői tevékenységben és a pap életében legjellegzetesebb a szentmiseáldozat bemutatása. Krisztus papságának egyedülálló kiváltsága, hogy ő pap és áldozat: a kereszt oltárán önmagát áldozta fel engesztelésül a mi bűneinkért. Ez az áldozat minden szentmisében jelenvalóvá válik az oltáron.

A pap mint lelkipásztor, Jézusnak a jó Pásztornak szeretetével gyűjti egybe, neveli és vezeti a híveket, hogy Krisztus által a Szentlélekben elvezesse az Atyához. „A papok mindenkinek elkötelezettjei, mégis tudatában kell lenniük annak, hogy a szegények és a gyengék különösképpen is rájuk vannak bízva” (Papi szolgálat és élet, 6. pont).

Ha az ember a történelmet vizsgálja, abból nyilvánvalóan kitűnik, hogy Krisztus Egyházának ügyéért a papok tettek a legtöbbet, és az elkövetkezendő századokban is fontos feladat vár rájuk.

Dr. Kovács Endre

az Egri Főegyházmegeye püspöke

Nem emlékszem olyan időre, amelyben nem lett volna tudatos bennem, hogy életem az Isten és az emberek szolgálatára van rendelve. Jóllehet a papi hivatás gondolata viszonylag későn, csak középiskolás koromban merült fel komolyabban, mégis végigkísérte eddigi életemet már kezdeti szakaszától az egyházhoz és az egyházi közösségéhez való különleges kapcsolódás tudata. Minden történés, vagy gondolat, sőt, minden emberi kapcsolat – így utólag szemlélve különösen is - Isten papságra meghívó akaratának a felismerése felé vezetett.

„Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, ismertelek ... menj el, ahová csak küldelek és mondd el mindazt, amit parancsolok neked.” (Jer 1,4-7)

AZ ÚR KÖZELÉBEN

A kérdésre, hogy miért akarok pap lenni, mindig ezt a rövid választ adom: „mert Istennel találkoztam”. Sőt nem is csak találkoztam, hanem megtapasztaltam, hogy Ő mindig velem van, miként erről Jeremiás próféta is tanúskodik. Már a kezdetektől. Az, hogy egyáltalán megszülettem már önmagában is egy csoda, hiszen utánam több testvér már nem születhetett.

A családomon keresztül is az Úr közöttünk való léte nyilvánult meg számomra. Szüleim, szerető gondoskodásán keresztül már korán megtanultam, hogy *„az Isten a szeretet; aki a szeretetben marad, Istenben marad, és Isten őbenne”*. (1Jn 4,16) Édesanyám, komolyan véve a házasságban tett ígérteit, és átélve, hogy egyetlen gyermekéért egyedül kit illet a hála, már csecsemő koromtól fogva vitt a templomba. Még nem voltam iskolás, amikor már ott mert hagyni egyedül a hittanórán. Érdekes, hogy oda mindig szívesen jártam, miközben az óvodát – ahol ugyanúgy sok barátom volt – ki nem állhattam. Annyira megszerettem templomba járni, hogy mikor kis elsős lettem már majdnem minden hétköznap ministráltam, volt mikor három szentmisén is, mert nem volt szívem kiengedni az atyákat, hogy „szegények nélkülüm misézzenek”.

Akkoriban persze még „az a világ” volt, az iskolában nem „illet” dicsekedni az ilyen irányú szorgalmammal. Még nagyon működött az úttörőmozgalom, melynek „alanyi jogon” mindenki tagja volt az iskolában, és éreztem, hogy na-

gyon egyedül vagyok az én vallásos meggyőződésemmel. Nem is igazából tudtam eligazodni, hogy mi a normális, a „Lenin élt...” ideológia, vagy a „Krisztus ugyanaz tegnap, ma, mindörökké” (Zsid 13,8) tapasztalata. Próbáltam gyerekefjével áthidalni a problémát és megfelelni mindennek a maga helyén. Sokszor hazudtam, hogy ne tudják, miért kések rendszeresen a napköziből. Ez azonban nem sokáig működött, úgyhogy hamar szembesültem azazal, mit jelent az, amikor fel kell vállalni a keresztény életformát úgy, hogy mások lenéznek azért. Hogy a hangos többséggel szemben kell tanúságot tenni a hitemről. Azonban az ilyen élmények lehettek azok, amelyek erősítették bennem az Istennek való elköteleződést. Azóta soha nem vált komolyan kérdésessé számomra, hogy Kihez és kikhez (keresztények) tartozom. Helytállásomat erősítette a családom, és közvetlen környezetem elkötelezett vallásossága.

Nem tudok eléggé hálát adni Istennek, hogy ilyen családi háttérrel rendelkezem. Édesanyám határozott keresztény nevelése, anyai nagymamám szüntelen közbenjáró imája, három pap nagybátyám elhivatott életének példája, a Mindszenti plébánia lelkipásztorainak lelki irányítása mind Isten közvetlen kegyelmi ajándéka, mely felismertette bennem és mélyítette a papi hivatást, hogy az Ő rólam alkotott tervét, a megszentelődést, ezáltal valósítsam meg.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt.” (Jn 15,16)

Jézus Krisztus az, aki meghívott. Ő, akinek a szavára elhagyom otthonom, atyámat és anyámat. Ő az, aki akart engem, jóllehet tudja, ki vagyok, és azt is

mi mindent teszek majd rosszul. Nem azért választott ki, mert különösen éretnyes és tehetséges vagyok, hanem mert ez volt az ő szabad elhatározása. Meghívott, hogy az Ő küldetésében járjak, arra szánt engem, hogy gyümölcsöt hozzak. Terve van általam, tehát képesíteni is fog rá, hogy megtegyem az akaratát. Már ki is osztotta talentumait, az én feladatomban, hogy kamatoztassam azokat. Az az egyetlen gondom, hogy az ajándékokat, amelyekkel Jézus alkalmassá akar tenni, hogy ebben a nehéz időben gyümölcsöző pap legyek, ne a magam szolgálatára, vagy dicsőségére foglaljam le, s ne rejtsem véka alá, vagy ássam földbe, mint a hűtlen szolga. Akkor vagyok igazán pap, ha azt cselekszem – de azt szívből és minden erőmből töreksem megtenni –, amit az egyetlen Mester, a legfőbb Főpap az emberek üdvösségéért végbevitt. „Példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.” (Jn 13,15) Ezért választottam épp ezt az ígét papi életem jelmondatának, hogy Jézus követésében az Ő emberek iránt megnyilvánuló szeretet tetteit megcselekedjem. Ezt nem lehet küzdelem nélkül, az önakaratról való lemondás nélkül megvalósítani. De úgy hiszem, ebben van végső soron a szabadság, és a papi élet kiteljesedése, sőt egész életem egyedüli értelme.

Akkor leszek igazán boldog pap, ha minél inkább növekszem a Krisztushoz való hasonulásban szavaimban és tetteimben a Krisztussal egyesülő életben a szentségek vétele, és az ige megélése által, mí g el nem jutok földi életem végén a vele való legteljesebb egységig. Szent Ágoston szavai szólalnak most meg bennem: „Magadnak teremtettél minket, ó, Isten, és nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik benned.”

Nagy Krisztián

Nyílt levél újmiséis paptestvéremnek

Krisztus papja lettél

Kedves Krisztián!

Nem sokkal diákónussá szentelésem előtt egy alkalommal, amikor a szeminárium kápolnájában voltunk, egyszeribe „világossá vált” előttem, hogy én nem vagyok alkalmas a papságra, sürgősen el kell mennem innen, nem folytathatom tovább a készülést. Leírtam ezt a megállapításo-mat füzetem szélére, megmutattam a padban mellettem ülő kispap testvéremnek, aki a saját füzete szélére firkantott egy választ, s odamutatta nekem: „ha nem lett volna hívatásod, nem maradtál volna itt már több mint négy éve”. Ez a kis biztatás elég volt. Barátom valószínűleg nem tudatosan írta ezt. Tény, hogy ezek után komolyabb elbizonytalanodás nélkül vállaltam, illetve kértem a diákónussá, majd a pappá szentelést.

Hat-hét esztendeje készülsz a papságra. Talán neked is voltak elbizonytalanodásaid, de most itt vagy. Pappá szentelték. Nem tartottál volna ki hat-hét esztendőn át e gondolat mellett, ha nem lett volna, illetve nem lenne hívatásod. Örülj ennek, s nem csak hogy ez előtt, hanem ezután is adj hálát Istennek a papi hívatásért. Isten nagy ajándéka ez, amit nem tudunk eléggé megköszönni neki. Amikor a II. kánont imádkozom, mindig ez jut eszembe: „Ezért Fiad halálának és feltámadásának emlékét ünnepeelve, felajánljuk neked, Istenünk, az élet kenyerét és az üdvösség kelyhét, és hálát adunk, mert arra méltatál minket, hogy színed előtt állhatunk és szolgálhatunk neked.”

Eljutottál az oltárhoz. Talán furcsa ezt így kimondani olyan valakinek, aki öt éves

kora óta igyekezett rendszeresen minisztrálni, s így a padokban ülőkhöz képest kis kora óta mindig „oltár-közelben” volt. Mégis, újból mondom, most jutottál el igazán az oltárhoz. Egyszerre volt meg benned az eddig leélt életedben is Ábrahám és Izsák, akik hol némán, hol egymással beszélgetve indultak föl a hegyre... Egyikük sem tudta, hogy pontosan mi fog ott történni, „csak” az engedelmes-ség vitte előre lépteiket. Engedelmes-ség Istennek, és engedelmes-ség a földi atyá-nak. Egyszerre vagy most is – amikor az oltárhoz értél – Ábrahám, aki Isten kéré-sére mindent kész elhagyni, és mindent kész megtenni, s egyszerre vagy Izsák, aki, vállalja és elfogadja a megkötözést, – pap esetében – a papi rend szent köteléke-ivel való megkötözést. Tudjuk ugyan, hogy Isten nem kívánta Ábrahámtól, hogy ténylegesen feláldozza fiát, s Izsák is ki-bontatott a megkötözöttségéből és helyére egy szarvánál a bokorban fennakadt kos került. Mégis, – mint valami kimerevített képen – Ábrahám a legnagyobb áldozatra is kész ember alakjában áll előttünk pél-daképként, s Izsák pedig, mint mindent el-fogadni kész áldozat. Ahogy Ábrahám-tól nem kérte, úgy tőled sem kéri majd Isten azt az áldozatot, amiről úgy gondoltad, hogy a legnagyobb, és Izsákként is meg-tapasztalod, hogy nem te, hanem a kezed-ben lévő Krisztus az, aki feláldozza értünk életét. Jusson eszedbe ez mindig, amikor az I. kánont imádkozod: „Nézd kegyes és jószágos szemmel, és fogadd el, amint elfo-gadtad ösátyánknak, Ábrahámnak áldoza-tát.”

Vagy annyira manuális, kétkézi dolgozó, hogy lásd, mennyire fontos egy jó szerszám a kézben. S a szerszám akkor alkalmas eszköz egy munka elvégzésére, ha kéznél van mindig, ha rendben van tartva, ha elvégzi azt, amire gyártották. Krisztus Urunk számol velünk, terve van velünk, ám nem úgy, hogy ránk szorul. Az Apostol gyakran hallotta az Úr tervét felőle. Amikor a főtanács előtti kihallgatása során majdnem széttépték, a következő éjszakán az Úr megjelent neki és így szólt: „Légy állhatatos. Ahogy tanúságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell tanúságot tenned Rómában is.” Légy alkalmas eszköz Krisztus kezében, hogy a veled kapcsolatos tervét mindvégig véghez tudja vinni rajtad keresztül! Soha ne feledd; aki cselekszik nem annyira te vagy, hanem Krisztus általad. Az áldozat, amit papként bemutatasz, nem a tiéd, azt az Atya készítette nekünk. Az Atya olyan jó, hogy mindig gondoskodik a legfontosabbról és a legszükségesebből. Általunk műveli, velünk téteti meg, nekünk is adja, úgy tesz, mintha mi adnánk, mint sajátunkat, de valójában az az Övé. Minden jó Istentől van, s minden jó inkább Istené, mint a miénk. Amint a IV. kánonban imádkozzuk:

„Tekints, Istenünk, erre az áldozatra, melyet te magad készítettél Egyháznak”.

Több szent életű papnak napi imádsága volt már ez: „Lelkeket adj, Uram!” Amint a házasodó ember családra rendelt, úgy a pap arra rendelt, hogy lelkeket szerezzen, óvjon, védjen és mentsen. Te már teljes egészében a sok titkot sejtető XXI. század papja leszel. El sem tudod képzelni hány különböző korú, nemű, helyzetű ember „vár” rád. Amikor Szent Pál a korintusi zsidókkal viaskodván kiszorult a zsinagógából, az Úr a következőképpen bátorította őt egy éjjeli látomásban: „Ne félj, hanem beszélj és ne hallgass! Én veled va-

gyok: senki sem fog hozzád nyúlni vagy ártani neked. Nagyszámú népem lakik ugyanis ebben a városban.” Lásd meg minden emberben, akivel találkozol, aki segítséget kéri az Istentől hozzád küldött embert. Lelkipásztori állomáshelyeidet nézd Krisztus szemével! Vágyakozzál és várakozzál a hívekre, s akkor ők előbb utóbb megtalálnak. Krisztuson keresztül téged, rajtad keresztül Krisztust. Amikor a III. kánont imádkozod, mindig lásd meg ezt a horizontot, amit a mennyei Atya elénk tár: „Jóságos Atyánk, vond magadhoz irgalmasan a világon szétszóródott valamennyi gyermekedet.”

Ne félj! A papszentelésben megkaptad a papi élethez szükséges kegyelmeket. Méghozzá az Úristenre jellemző nagylelkűséggel és bőkezűséggel. Bármilyen feladatot is kapsz, tudd, hogy a hozzá szükséges kegyelmek is mellé adtak. A tavalyelőtti nagy jubileumkor különösképpen is megérthették a „heri, hodie, semper” jelentését. Az ifjúsági ének szövegét ennek függvényében kell értenünk: A világnak Krisztus kell,

Plébánosod

Új munkás Isten szőlőjében

Főtisztelendő Püspök Atya! Kedves Újmisés Testvérünk!

Egyházközségünk Képviselő-testülete és hívei nevében meleg szeretettel köszöntöm Főtisztelendő Püspök Urat és Kedves Újmisés Testvérünket az apostolfejedelmek tiszteletére szentelt templomunk búcsúünnepén.

Most mutatja be első szentmiséjét templomunkban Nagy Krisztián áldozópap, és mint felszentelt, áll az oltárnál, volt Plébánosával, Püspök Úrral együtt.

Ide járt templomba, itt ministrált, itt tanulta a hittant. Talán már akkor is a templom szentélyéről, az oltárról, a papi szolgálatról álmodott. Megérezte és elfogadta a jézusi meghívást. Bízott Benne, bízott a kegyelemben, bízott abban, hogy a munkával jó gyümölcs terem.

Jézus Krisztust és az Ő tanítását szeretné hirdetni, szavakkal és tettekkel, - kitaratóan, hűségesen. Jézus adja a példát, Ő az üdvösség útján mindig biztos támaszunk.

Egyházközségünk neveltjeként állomáshelyein gondoljon vissza szeretett templomunkra, a hivatást erősítő atyákra, szüleire és templomunk hívő közösségére.

Most elindulva az Úr szőlőjébe, mi imáinkat ajánljuk fel érte, hogy legyen mindig ereje az élet keresztútján az Istenszeretethez és hűséghez.

Így lehet a pap mindenkinek a szolgálója, lelkünknek orvosa. Mindig legyen szerezény. Érezze maga mögött hívei támogatását. Munkájával, tanításával ápolja, gondozza a lelkeket és ébresszen hivatásukat.

Isten áldja meg, vezesse és óvja!

dr. Boros Attilának,

az egyházközségi képviselő-testület világi elnökének köszöntője a primicián

Papszentelésen jártunk

2002. június 22-én az Egri Főegyházmegye főpásztora, püspökei és papjai ünnepi szentmisére gyűltek össze a főszékesegyházban. Ide indultak autóbusszal a Mindszenti plébánia hívei is. Fontos nap volt ez a plébánia, az egyházközség életében, hiszen egykori ministránsának, Nagy Krisztiánnak áldozópappá szentelésére mehettünk. Krisztiánt jól ismeri mindenki, aki a Mindszenti templomba jár, hiszen kiskorától rendszeresen ministrált, ifjúsági hittanos volt, és szemináriumi éve alatt a szünetekben mindig örömmel állapíthatuk meg: „ittthon van a kispapunk”. Elteltek a tanulás évei, és most a pappá szentelésén lehettünk jelenek.

Krisztiánnal együtt, még két kispapot szentelt fel az érsek atya, s több diakónust. A szentmisén nagyon sokan voltak jelenek, akik együtt imádkoztak, ünnepeltek az egykori kispapokkal, akik ezen a napon elérték céljukat. A szentmise előtt néhány mondatban bemutaták a felszentelésre váró kispapok életét. Érdekes volt hallani, hogy a különböző élethelyzetből különböző utakon hogyan jutottak el a hivatás felismerésére és a szenteléshez. Az érsek atya beszédét, mintegy útravalót kapták a leendő diakónusok és áldozópapok. Az érsek atya kézzel írt levele, és a felszentelő imádság által megtörtént a szentség kiszolgáltatása. Ezután magukra öltötték a miseruhát, a stólát, a papi hatalom jelképét, majd áldozópapok átvették a paténát az ostyával és a kelyhet a borral és ezután már az újonnan felszentelték érsekatyával közösen végezték szentmise bemutatását.

Megköszönjük a Jóistennek az örömteli ünnepet, amely után lelkiekben gazdagodva értünk haza. A felszentelték életére, papi szolgálatára sok kegyelmet és Isten áldását kívánjuk.

Bereznay Bernadett

Az Egri Főegyházmegye újonnan szentelt áldozópapjai

Bemutakozás

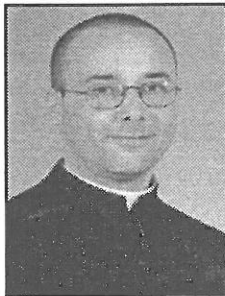
NAGY KRISZTIÁN

Miskolcon születtem 1976-ban. Testvéreim nincsenek, szüleim egyetlen gyermekeként nőttem fel. Édesapám római katolikus, édesanyám görög katolikus. Vallásos életem alakulását szüleim, különösen édesanyám életpéldája segítette, erősítette. Kisgyermek koromtól fogva a Mindszenti plébániához kötődöm, ide jártam templomba és hittanórákra is. Az általános iskola befejezése után az

Avasi Gimnáziumban tanultam. Érettségi után a Pázmány Péter Katolikus Egyetem hittanári szakán tanultam egy évig. Az első év befejezése után felvételemet kértem az egri egyházmegye papnövendékei közé. Kezdeti nehézségek ellenére azóta is töretlen lelkesedéssel és boldogsággal teli vággyal készülök a papi életre.

Hiszem, hogy Isten azért hívott meg erre a szolgálatra, mert számomra ez az út vezet az üdvösségre, és így válhat életem igazán boldoggá.

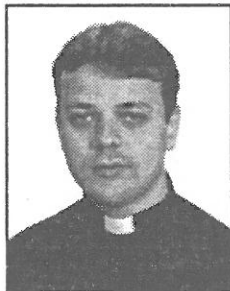
Megköszönve az eddigi imákat, kérem továbbra is a magam és szentelendő társaim nevében a közbenjárást!

KOÓS EDE

A napvilágot 1974. február 9-én láttam meg Ózdon. Szüleim első gyermeke voltam, majd utánam még két fiú-testvérem született. Gyermekkoromat falumban, Arlóban töltöttem. 1988-ban Egerbe kerültem a Dobó István Gimnáziumba és a Lenkey János Honvédkollégiumba. 1992-ben sikeres érettségi vizsgát tettem. Pályakezdő munkanélküliség, különböző tanfolyamok majd életem egyik

legszebb periódusa következett: képesítés nélküli tanárként dolgozhattam Ózd egyik külvárosi iskolájában. Isten másképp látta jónak, mert mindössze másfél esztendő után engedett eltöltenem Egerben, az Eszterházy Károly Főiskolán. Ebben az időben hívott meg arra, hogy követője legyek, tudatos, felnőtt keresztényként, és ahogyan később kiderült papként. Szeretnék egész papi életemben úgy fordulni Hozzá, amint azt a szentelési jelmondatomban választottam: „Neked mondok áldást, amíg csak élek, a Te nevedben tárom imára kezemet.”

VARGA ANDRÁS

1970. december 22-én születtem Kolozsváron. Itt is érettségiztem. Szüleim hívő katolikus emberek, velük és bátyámmal rendszeresen templomba jártunk. Már 6 éves koromban ministrálni kezdtem és már akkor jól éreztem magam a jó Isten jelenlétében.

A papi hivatás gondolata először 1987-ben érintett meg. Középiskolai tanulmányaim befejezése után 1990-ben áttelepültem Budapestre. Ebben a nagyvárosban is Istent keresve, Szent Ferenc személyén és egy lelkeségi mozgalmon keresztül sikerült Hozzá ismét közelebb kerülnöm. Sokáig kérdéses volt számomra, hogy szerzetesi vagy egyházmegyés papi hivatásom van. Szent Ferenc Kistestvéreinek közösségében több mint 6 évet töltöttem, de felfedeztem magamban azt az adottságomat, hogy nagyon szeretek az emberekkel foglalkozni, oly mértékben melyet csak egyházmegyés papként lehet megélni.

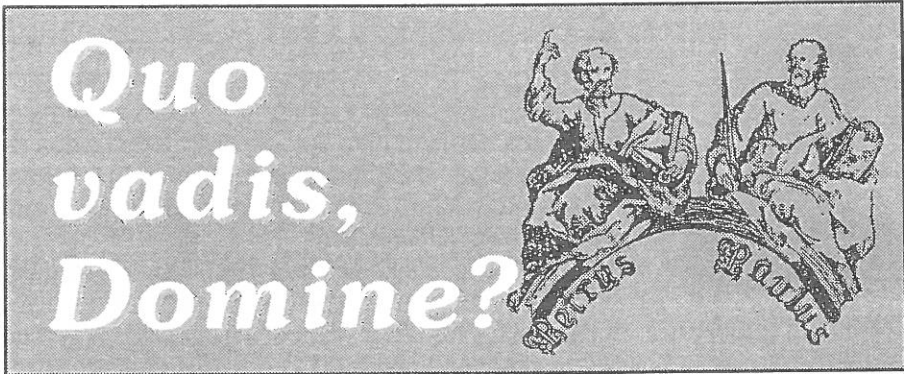
Eddig talán életem legnagyobb tapasztalatát tükrözi papi jelmondatom: „*Íme én veletek vagyok mindennap, a világ végéig!*” (Mt 28,20)

(Forrás: Gaudete)

Dienes Valéria

Hálaadó verses imádság

Jézus, Jézus tied vagyok, tölts be engem Lelkeddel,
 Borítsd rám szent palástod, irányíts a kezeddel.
 Szabadíts meg bűneimtől, szentelj meg a neveddel,
 Rendelkezzél mindenemmel, csak Szent Szíved ne vedd el.
 Hadd legyen egy Jézus-hívás szívem minden dobbanása,
 Hadd legyen egy lélekmentés ajkam minden sóhajtása.
 Miden álmom, ébredésem, minden munkám, pihenésem,
 Örömöm és szenvedésem, Uram Jézus legyen tied.
 Hadd legyek így megszentelve, szeretetben átölelve
 Kegyelemben mindörökre, irgalmadnak örök kertje.

Róma ősi sugárútján a Via Appián a IX. század óta áll egy templom, mely a „Quo vadis, Domine?” – „Hová mész, Uram?” nevet viseli. Henryk Sienkiewicz (1846–1916), a XIX–XX. század Lengyelországának neves katolikus írója híres regényben dolgozta fel azt a legendát, amely a templom történetéhez fűződik. Krisztus születése után 67-ben vagyunk. Az apostolok buzgó igehirdetése nyomán az Evangélium eljutott a „Föld végső határáig”, Rómába is. Mégcsak harminc évvel járunk az Üdvözítő kereszthalála és feltámadása után, de a hatalmas Római Birodalom fővárosában már sok ezer és tízezer keresztényt találunk. Az uralkodó és a birodalom vezetői nem nézték jó szemmel a Palesztinából származó új „szekta” terjedését, s amikor Néro császár beteges hajlamaitól indítva felgyújtja a várost, a tűzvész okozóinak a keresztényeket jelöli meg. Menekülni kell, hisz az amfiteátrumban a keresztfák, a kiéhezett vadállatok, s a cirkuszra váró még éhesebb és vadabb nép már várja, hogy ártatlanul megbüntessék őket.

Péter, a római keresztény közösség feje is elindul a városból azon az úton, melyen a szebb időköt is látott birodalom légionáriusai vonultak a város központjába, a Forum Romanumra a távoli csataterекről, hogy a győzteseknek kijáró babérkoszorút megkaphassák. Ekkor történik meg a csoda, a rendkívüli esemény, mely az idős apostolt, aki hajdanán együtt rőtta Izrael útjait a Mesterrel, aki szem- és fültanúja volt Jézus számos csodájának bizonyára nem lepte meg. Maga Krisztus, a Föltámadt Úr jön vele szembe az úton testi alakban, s a találkozás örömeiben megkérdezi tőle: „Quo vadis, Domine? – Hová mész, Uram?” „Eo Romam iterum crucifigi – Megyek Rómába, hogy újra keresztre feszítsenek” – érkezik a válasz. Most érti meg Péter, a háló mellől elhívott emberhalász Mesterének több, mint három évtizeddel elhangzott próféciaját: „Ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, aztán odavisz, ahová nem akarod” (Jn 21,18). Most fogja fel azokat a szavakat, amelyeket Jézus búcsúbeszédében kinyilatkoztatott a Tizenketetnek: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért” (Jn 15,13). Visszafordul, s bátran

vállalja hitéért a vértanúságot, a keresztrefeszítés minden gyötrelmét. A hagyomány szerint kérésére fejjel lefelé feszítették keresztre, mert nem tartotta magát méltónak arra, hogy úgy haljon meg, mint a Mestere. Így ért véget egy küzdelmes életút, és így kezdődött el az örök élete annak a Szent Péternek, aki Jézus születése körül Galilea szegény vidékén Betszaidában látta meg a napvilágot. Eredetileg a Simon Jónás nevet viselte. Az arám Kéfás, görögül Petrosz nevet, mely követ, kősziklát jelent, Krisztus adta neki az első találkozások, az apostoli életformára való meghívás alkalmával. Ezzel a „kereszteléssel” jelezte előre, hogy Pétert fogja annak a kősziklának megtenni, amelyre Egyházát építeni akarja. A Kafarnaumban, feltehetőleg családjával együtt lakó Péter először Keresztelő János tanítványai közé szegődött, majd később testvére, András vezette el őt Jézushoz. Péter tizenegy társával együtt elhagyta mindent, s követte Jézust. Egy egyenes, őszinte és minden szépért hevülő lélek lakozott benne. Mikor Cezárea Filippi városának környékén Jézust Krisztusnak, Messiásnak, az élő Isten fiának vallotta, Jézus megígérte neki, hogy őrá, mint kősziklára fogja építeni Egyházát, neki adja a mennyek országának a kulcsait, az oldás és kötés hatalmát, vagyis a legfőbb kormányzói fennhatóságot. Annak, aki a Passióban háromszor tagadta meg Mesterét, de bunét keservesen megsiratta, Jézus nem csak megbocsátott, hanem feltámadása után külön megjelenésre is méltatta. Miután a Tibériás-tónál a többi apostol jelenlétében háromszor bizonyosságot tett Jézus iránti szeretetéről, a Föltámadott rábízta „juhainak és bárányainak legeltetésé-

sét”, tehát az Egyház legfőbb pásztorává teszi. Krisztus mennybemenetele után Péter azonnal átveszi a vezető szerepet az Egyházban: Mátyás apostollá választásánál elnököl, ő hirdeti pünkösdkor először a feltámadt Krisztust és veszi fel az első híveket a születő Egyház közösségébe. Ő műveli az első csodát, ő felel az apostolok nevében a zsidó főtanács előtt. Ő fogadja el az első pogány származású keresztényt, Kornéliusz századost, irányítja a jeruzsálemi apostoli zsinatot. Palesztinán kívül Korintusban és minden valószerűség szerint a kisázsiai tartományokban hirdeti Isten Országának az örömhírét, közösségeket hoz létre, melyeket leveleivel is bátorít, buzdít. Eusebius keresztény történetíró szerint egyideig az antiókiai egyházközség élén állt. 42-ben Heródes Agrippa ki akarja végeztetni, de az Úr angyala csodálatos módon kiszabadította a börtönből. Ezután indulhatott Rómába, ahol az általa létrehozott keresztény közösséget vezette, mintegy huszonöt éven át, vértanúhaláláig. Sírja fölött ma Bernini, Michelangelo és más híres mesterek által felépített gyönyörű bazilika áll, mely a világkereszténység legnagyobb temploma.

Quo vadis, Ecclesia – hová mész, mindszenti hívő keresztény ember? Menj Krisztus szeretete után, járd életutadat Szent Péter apostol nyomdokain! Légy Te is olyan tanúságtévő keresztény a világban, amire az őseid által választott példaként tündöklik az apostolfejedelem. Egy küzdelmes, de hűséges életút végén számodra is megnyílik majd az Örök Boldogság ajtaja, melynek jelképes kulcsait az Úr Szent Péterre bízta.

*Szemenyei Péter
káplán*

Jogi fogalmak Szent Pál leveleiben

Pál apostol leveleit olvasva számos jogi fogalommal találkozhatunk. Az alábbiakban ezek közül emelek ki néhányat.

A római jog az embereket alapvetően két nagy csoportba sorolta: megkülönböztetett szabadokat és rabszolgákat. A kor értékrendje szerint a legdrágább kincs a szabadság állapota volt. Pál tanításában is jól tükröződik ez a felfogás: az apostol szerint a megváltás nem más, mint felszabadítás a bűn szolgaságából.

Pál korában a rabszolgává válás egyik legalapvetőbb módja a hadifogságba esés volt. Valószínűleg ezért mondja azt az apostol, hogy a bűnös ember a sátán fogságában vergődik (2Tim 2,26). E fogságból Krisztus váltja ki az emberiséget: „a szabadságot Krisztus szerezte meg nekünk” (Gal 5,1). A váltásdíj pedig nem más, mint Jézus kereszthalála; ezért írja Pál, hogy nagy volt a mi váltásdíjünk (1Kor 6, 20).

A szabadokon belül a római jog éles különbséget tett római polgárok és idegenek között. Ez a jogi felosztás az alapja annak, amit Pál a megtérő pogányoknak mond: "nem vagytok már idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten családjának tagjai" (Ef 2,19).

Pál tanításának egyik sarkalatos pontja, hogy a keresztyén ember Isten gyermeke: „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben él-

jetek, hanem a fogadott fiúság Lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: Abba, Atya!” (Róm 8,15). A megváltás tökéletesen helyreállította az Isten és az ember kapcsolatát, melyet a bűn megrontott. Krisztus által egészen új viszonyba kerülünk Istennel. Pál mindezt az örökbefogadás jogi aktusához hasonlítja: a megtérő ember Isten családjának tagjává válik.

„Maga a Lélek tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten fiai vagyunk. Ha pedig fiai, akkor örökösei is: örökösei Istennek, Krisztusnak pedig társörökösei. Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk” – folytatja üzenetét az apostol (Róm 8,16-17). Aki tehát a szenvedésben sorsközösséget vállal Isten fiával, azt Isten a fiává fogadja, s ezáltal ugyanolyan öröklési jogot biztosít számára, mint amilyennel Krisztus rendelkezik. Az örökség pedig nem más, mint az örök élet: „reménybeli örökösei vagyunk az örök életnek” (Tit 3,7).

„Isten pecsétjével megjelölt minket és mint foglalt szívünkbe árasztotta Lelkét” – mondja az apostol (2Kor 1,22). Pál tanításában a „Szentlélek pecsétje” – mely a keresztség felvétele által nyerhető el – a Krisztust követő ember Istenhez való tartozásának jele. A jog világában a pecsét ősi időktől fogva a szerződésről készített okirat hitelességének jeleként s bizonyítékaként szolgál. Pál szerint Ábrahám is a hitbeli megigazu-

lás – s az Istennel kötött szövetség – pecsétjeként kapta a körülmetélés jelét (Róm 4,11). A foglaló alapvetően – a pecséthez hasonlóan – szintén bizonyítékul szolgál: már az ókori világban szokássá vált egy bizonyos pénzösszeg vagy más érték (pl. gyűrű) átadása a szerződések megkötésének jeléül. A foglaló emellett azonban biztosítékként is funkcionál: a feleket rászorítja a szerződés teljesítésére. Ha ugyanis a foglalót adó fél nem tartja be a szerződést, elveszti a foglalót, ha pedig az nem teljesít, aki a foglalót kapta, kétszeres értéket kell visszaadnia. Pál tanítása szerint Isten nekünk adja a Szentlelket, amely mintegy foglalója, azaz jele, s egyben

biztosítéka a megígért örök üdvösségnek.

Lehetne folytatni a sort, de talán ennyiből is jól látszik, hogy teológiai tanításának kifejtése során milyen sok gondolatot vett át Pál a jog (elsősorban a római jog) világából. Mindezt valószínűleg szándékosan tette. Jól tudta, hogy az emberek az új tanokat akkor tudják könnyen befogadni, ha e tanok egy olyan elméleti alapra épülnek, amelynek egyes elemeit már ismerik. Mivel Pál korában a legszélesebb körben ismert kulturális intézményrendszer a római jog volt, az apostol az új vallási tanok hirdetése során gyakran hivatkozott a római jog közismert szabályaira.

Dr. Sály Pál

*„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam,
a hitet megtartottam. Most készen vár az igaz élet koronája...”*
(2Tim 4,7)

Nemzetünk jövője a tét!

A mondanivaló, amit közlendő feladatunknak érzünk, s amire most drámai komolysággal szólít minket már a fenti cím, történelmünk magunk teremtette szomorú következménye, – s most a választások által kialakult helyzettel még elmélyítve jelentkezik. Az eszmélkedésre, a lelkiismeret vizsgálatra, pedig nemcsak magunktól vagyunk indítva, hanem a Magyar Püspöki Kar júniusi konferenciája teszi szinte kötelességünké. Az erről szóló híradásban ui. olvashatjuk, hogy a Püspökkari Konferencia foglalkozott a választást előkészítő felhívásokkal, és a sajtókonferencián Veres András püspök-titkár kritikus tömörséggel konstataálta a megállapítást: „Nem egyértelmű, hogy a hívők közül mindenki magáévá tette azok tartalmát, hiszen nem mindenki az ott elhangzott kérés és tanácsok szerint voksolt”. „Ugyanakkor változatlanul értetlenül állunk azon véleményekkel szemben is, hogy a híveknek, papoknak és püspököknek nincs joga állást foglalni a politikai irányzatokkal és a pártokkal kapcsolatban. Igenis jogunk van ehhez”, hangsúlyozta a püspök. Mert az Egyház az Isten Országát köteles már ebben a világban is kezdeni építeni.

A templomlátogató hívek pedig felmenthetetlenül érezhették az ügy komolyságát, nemcsak abból, hogy szakrális, ünnepi környezetben hangzottak el. Hanem abból is, hogy ami eddig soha nem történt meg, most egy hónapon belül két ízben is hangzott el felhívás és

mozgósító szózat a hívekhez. Arról is, hogy szavazni kell s ez lelkiismereti kötelesség, és arról is, hogy milyen jelöltekre, milyen elvek-rációk és megfontolások alapján történjék ez a szavazás, legalábbis a hívő és egyház szolgálatait igénylő embereknél.

Ennek megítéléséhez a legrövidebb összefoglaló kulcsszó, „a keresztény értékrend” – fogalom és program szolgált. Ez a tömörség mindkét választási felhívásban hat mondatra osztva lett világosan és frappánsan kibontva és részletezve. E mondatok vezérszavai pedig a következők voltak, mint követelmények: A teljes élet védelme, házasság, család, a több-gyerekes családok megélhetése, segítése; a fiatalok erkölcsi óvása, lakáshoz, önképzéshez juttatása; magyar nemzeti öntudat kialakítása, ápolása; elszakított testvéreinkkel segítő kapcsolattartás; az Egyház szabad működésének, hit- és erkölcsoktatásának garantálása.

E felolvasott tájékoztatások a legteljesebben megtartották a hívek szabad döntési jogát (nem neveztek néven senkit és semmit, sem személyeket, sem pártokat). De felsorolták a legmagasabb elvi-eszmei szinten a keresztény élet és vallás-erkölcsi követelményeit, amelyek az egyéni életvitelre, társadalmi alkalmazkodásra és nemzeti öntudatra vonatkoznak.

Mindezt azok számára, akik azt kérik és várják az Egyháztól (egyházaktól), hogy őket tagjaik között tartsák nyilván,

megkereszteljék, megeskessék s majd eltemessék, gyermekeiket segítsék fölnevelni egy keresztény társadalom számára. Ezek olyan elvek és követelmények, amelyek az embert emberré, a kereszténynek befogadottat kereszténnyé és a magyart magyarrá teszik. Ezeket az elvi és erkölcsi normákat, ezeknek megismertetését, elfogadását, asszociációját, megtartását kérik az egyháztól, a nevelő és társadalmi intézményektől, államtól. És, hogy mit várhatunk igazán, és kérhetünk és fogunk kapni az ügynevezett Államtól, az jelentős mértékben a modern demokráciákban a szabadon és titkosan választott képviselőktől, az őket szervező és tömörítő pártoktól, pártszomszégtól és pártprogramoktól függ. Ezért kell ezekre nagyon figyelni, ezeket tudni, ezekre az értékekre, hirdetett eszmékre koncentrálni, s eszerint szavazni. Nem az olyan mellékes, zárójeles anyagi ígéretekre (bár persze ezek is a rendszerhez tartoznak, de sokadik helyen és jelentőséggel), hogy ha őket választják, milyen %-os fizetésemelést, gazdasági fejlődést ígérnek, vagy nyugdíj-jobbítást helyeznek kilátásba. Szomorú, szerencsétlen lelki sivárságú ember az, aki ilyen „értékek” alapján dönt a választáskor és még sajnálatosabban szerencsétlen, ha ezt hívőként cselekszi.

Országos választásokkor nagyobb dolgokról, súlyosabb sorskérdésekről kell gondoskodnunk; most pl. nemzetünk jövőjéről döntöttünk, döntünk és kell még döntenünk a jövőben. Ezen az ezredfordulón, megrázó történelmi bizonyossággal, ténylegesen és valóságosan nemzetünk jövőjéről volt és van már szó. És mennyire jó és fontos lenne tud-

nunk és tapasztalnunk a gyakorlatban, pld. a törvényhozásban, hogy ezt a dolgot új parlamentünk, nemzetünk új vezetői is így látják és tudatosítják magukban és vállalják munkájukban.

Ebben a tudatban és felelősséggel kell most élni, dolgozni - minden magyarnak, és vállalni családalapítást és jóval több gyermeket. Most nem elsősorban és nem annyira az a fontos, hogy a jelenben élők életminőségét, a magunk jövőjét javítgassuk és ápolgassuk szorgalmasan, hanem a magyar jövőt, a nemzeti folytatást kell minden erővel biztosítanunk, és újrászervezni. Ennek belátásához és vállalásához a mögöttünk lévő négy esztendő olyan érzésre tanított meg, vagy emlékeztetett, segített feltámasztani és megélni legmagunkat, amelyről csak az idősebb nemzedék hordoz emléket szíve mélyén. Pedig erre a keresztény és magyar nemzeti öntudatra nélkülözhetetlen szükségünk van, és főképpen lesz egy újjászületéshez, a regenerációhoz akkor, ha meg akarunk maradni egy újabb évezredben – létező és élő magyar nemzetként, Európába tagolódva és a születő új globális világban is. Ennek az új jövőnek megvalósításához még fokozottabb, felmenthetetlen felelősséggel kell vállalni a nemzetmentő, közéleti munkát – az egész nemzet szolidaritásával és segítségével. Ilyen célú törvényalkotást, a hatékony, többgyermekes hazai családi politikát – minden mást megelőzőn – és a határainkon túli magyar testvérek segítségét, mentését, megmentését is – a nemzet javára, a magyar Haza jövőjének biztosítására; a Gondviselés irányításával.

Dr. Koncz Lajos

„Istenünk, aki Péter és Pál apostol ünnepén, a mai napnak áldott szent örömet adott, add, hogy az Egyházad mindenben kövesse tanításukat, hiszen ők voltak első hirdetői a krisztusi hit igazságának.” (Római misekönyv)

Pünkösdtől búcsúig

Az Úr Jézus azért jött a földre, hogy örök üdvösséget hozzon, hogy megváltson bűneinktől. Az Úr hatalmas dolgokat cselekedett, sokszor fel sem foghatjuk, meg nem érthetjük.

Igy van ez Péter és Pál apostolok esetében is. Péter az első az apostolok között, (Jézus mellett az első hely illeti Őt), és mégis Ő az, aki háromszor megtagadja szeretett Mesterét. S Ő az, akire Jézus rábízta az egyházat! Milyen paradoxon! Micsoda nagy Mester az Úr, megbocsátó hatalom, emberi gyarlóságokon átlát, nem változtat tervén.

Szent Pál, Péter apostol mellett, óriási részt vállalt az ősegyház elindításában. Ő, aki élete első felében üldözte a keresztényeket, a damaszkuszi úton tért meg Krisztushoz. Nem sajnált semmiféle fáradságot, hogyha Jézus ügyéről volt szó.

Vajon milyen terve, célja van az Úrnak mivélünk, akik 2000 év multán lettünk Isten gyermekei?

A feladat ma is ugyanaz, továbbépíteni az egyházat.

Az egyház egy nagy egység, egy test, amelynek minden tagja a kapott talentuma szerint kell, hogy munkálkodjék benne.

Ezért mindannyian felelősek vagyunk. Tehát egyházat nem lehet szétbontani papokra, szolgálattevőkre és hívekre. Együtt, karöltve – folytonos párbeszéddel – kell szolgálnunk. Nincs alá és fölérendeltség, nincs aktív és passzív szerep, mindenkinek a munkájára szükség van. Mindezt alázattal, megértéssel, türelemmel tegyük.

Olyan időket élünk, amikor már bátran felvállalhatjuk az Egyház valóságos szolgálatát minden tettünket Jézus elé téve.

Viszont vigyázzunk arra, hogy semmiben se tartsuk magunkat jobbnak, Isten előtt, másoknál tetszőbbnek.

– Korunk nagyon szomorú jelensége a folytonos kritizálás, mások leszólása. Észre sem vesszük, hogy ilyenkor többre értékeljük magunkat a másik embernél. Hová vészett el belőlünk az alázat? Korunk nagy hiányossága ez!

Milyen idegenül hangzik mára ez a kifejezés: keresztény alázat.

Talán mi is segítünk abban, hogy egy régimódi kifejezéssé váljék, mely kiveszni látszik szótárunkból, természetünkéből.

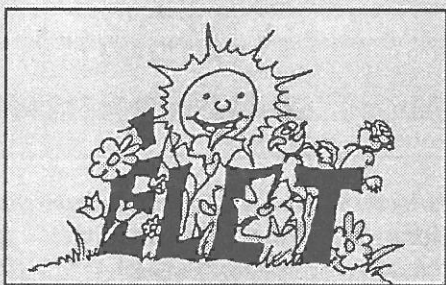
Nem árt olykor megállnunk egy pillanatra, elfordulni a zajos világtól és elcsendesedni. Ilyenkor szemünk szegeződjék a keresztien értünk meghalt Krisztusra, s gondoljunk arra, amit értünk (értem és érted) tett. Egész földi szerándoklatunkon tanulhatunk Tőle, a mindenkire kiáradó szeretetéből építhetjük lelkünket, táplálkozhatunk Belőle. Ekkor máris megerősítést kapunk. Nem érezhetjük magunkat egy pillanatra sem magányosnak, elhagyatottnak, gondoljunk Jézus utolsó üzenetére: „... Tegyetek tanítványommá minden népet, és én Veletek leszek a világ végezetéig...”

Milyen csodálatos Jézus gyermekének lenni, s bizonyos értelemben tanítványának is.

Mindannyian ebben az örömben és megnyugvásban élünk.

Már itt a földön kezdjük építeni Isten országát! Hogy az milyenné váljék, csak rajtunk múlik.

Az önismerettől az én-tudatig

Az Új Ember egyik 2000 szeptemberi száma Személyiségfejlesztő szemináriumot hirdetett, melyre nagy érdeklődéssel neveztem be. A szemináriumot a Keresztény Női Felnőttképzési Egyesület szervezte, Budapesten.

Havonta szombatonként, kb. 8 órás csoportmunkában veszünk részt – 12 társammal együtt – két szakreferens vezetésével.

A szeminárium három fő témája: az emberben élő három ősi vágyra épül: nevem legyen, növekedhessek, gyökereit verhessek.

A cél e három ősi vágy tudatosítása.

A név azt jelenti, egyetlen vagyok és nem kicserélhető. Egy felcserélhetetlen archoz tartozik egy saját név. Egyetlen vagyok és ebben az egyetlenségemben elismernek és elfogadnak. A név ennek a megismételhetetlen egyéniségnek a kifejezése.

Ebben az évben két nagy témával foglalkoztunk. Az egyikben megismertünk a kibontakozás ősi vágyával. Szabadságban arra vágyakozni, hogy az lehessen, ami belém van írva, megtapasztalni, hogy magamtól tudok mozogni, tovább jutni, alkotni. Lényembe, mint Isten képmásába bele van írva a

kreativitás. Ez az emberi alkotásvágy nem az egoista önmegvalósítás hajszolása, hanem vágyakozás azzá lenni, ami belém van rejtve. Élőnek lenni annyi, mint növekedni tudni. Másik témánk az a mély emberi kívánság, hogy legyen otthonom ebben a világban. Ez lehet lakás, ház, ország, de lehet közösség, egyház is. Kerestük a világban azt a helyet, ahová gyökereink visszanyúlnak.

Az elmúlt időre visszatekintve, foglalkoztunk önismerettel, vágyakkal és igényekkel, kommunikációs és konfliktus-megoldó képességünkkel, a ráfigyelés művészetével, érzéseinkkel és értékeinkkel, identitásunk oszlopaival.

Szeptembertől még folytatjuk az önismereti kurzust, az én utam a közösséghez, és az én utam az Istenhez témákkal.

A tapasztalatokat összegezve elmondható, hogy az önismeret egy tanulási folyamat. Minden tanulás változást eredményez, főleg ott, ahol érintettség van.

„Mivel szolgálhatom az emberiséget? – kérdezte a tanítvány Mesterétől. Azzal, hogy megérted önmagad.”

Célegyenesben a Millenniumi terem

A karácsonyt köszöntve szóltam utoljára a Millenniumi terem építéséről. Akkor – az építkezés vége felé közeledvén – összegeztem az elkészült munkákat és adtam hálát a jó Istennek mindannyiunk nevében, hogy jelentős előrelépés történt 2001-ben is.

A terem az év végére használható, de be nem fejezett állapotba került. Egy-egy rendezvény – a karácsonyi pásztorjáték, a húsvéti passiójáték – alkalmával már megérezhette mindenki, aki ezeken részt vett, hogy milyen jó, hogy van ez az épület.

Ugyancsak a karácsonyi számban jeleztem a hátralévő munkarészeket. Most ezekről, az újabban elkészültekről számolhatok be. A belső tér nagyon közel van a befejezéshez. A legnagyobb munka a padló burkolása volt. A szép pasztellszínű kerámialapokkal burkolt padló tavasszal elkészült.

A galériát és a lépcsőket fém-fa kombinációval kialakított korlát kíséri. A jól megválasztott színek szinte átmenetet képeznek a padló és a mennyezet színei között. A belsőben még befejezésre vár a galéria alatti terek kialakítása és akkor már minden feltétel adott lesz, megindulhat az élet a teremben.

Az elmúlt hetek nagy munkája az épület külső felületének – a homlok-

zatoknak – az elkészítése volt, amely a napokban talán már be is fejeződik. A szomszédos épület terméskő lábazata szinte átúszik az újra. A jó minőségű kivitelezés eredményeként időtálló tetszetős az épület „lába”. A kőburkolatos felületet egy párkány zárja le, ami fölött vakolt az épület, ugyancsak jó összhangban a szomszédos homlokzattal.

A legnagyobb – még hátralévő – munkarész a terem bejárata előtti tér kialakítása. A régi kerítés egy részének elbontása után már érezhetőek a tér méretei. A burkolt és zöld felületek megfelelő összhangjával többfunkciós szerep formálódik.

Biztosított lesz a terem színvonalas megközelítése, lesz helye a pihenésnek, a beszélgetésnek és szabadtéri rendezvények megtartásának is. A tér peremén kap helyet az a Mária szobor, amely többszöri áthelyezés után, restaurálva, itt még hosszú időn át dísz lesz a templomkertnek.

A több éves, jól ütemezett építés eredményeként – a befejező munkák után – 2002 várhatóan a használatbavétel és a felszentelés éve is lesz.

Ezzel a szívvel melengető reménnyel köszönjük meg mindnyájan a búcsú alkalmából a jó Isten segítségét.

Révy Antal

Gondolatok a Millenniumi teremről

Valamennyien örömmel tapasztalhatjuk, hogy a Millenniumi terem építése a befejezéséhez közeledik. Az épület külső csinosítása és a környező tereprendezési munkálatok láttán bizakodva várjuk, hogy ősztől a plébánia hívei birtokukba vegyék.

Egy májusi vasárnap délután közel százan – a terem jövődöbéli őrei – ismerkedési összejövetelt tartottak. Kik ők? A plébániáért tenni akaró és szabadidejükből áldozni is tudó, minden korosztályt magába foglaló hívek csoportja.

Feladatuk lesz, hogy péntek délutántól vasárnap estig, illetve szükség szerint hétköznapokon is, a terem felügyeletét ellássák.

Milyen jó lesz, hogy – akik a szentmiséről látásból már ismerjük egymást –, kulturált körülmények közt szót is válthatunk, gondolatokat cserélhetünk.

Hitbéli tudásunk és szellemi javaink gyarapítására neves egyházi és közismert világi előadókat hívunk meg. Érté-

kes és érdekes kiállítások megrendezésére is lesz lehetőség. Tervek szerint már októberben rózsafüzérek sokaságában gyönyörködhetünk.

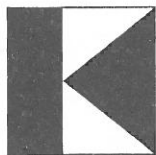
A terem a misztériumjátékok bemutatásának megfelelő helyszíne lesz, lehetőséget biztosít kisebb koncertek megtartására, előadóművészek meghallgatására, és a hittanos gyermekekre várakozó szülők egy pohár tea vagy kávé mellett beszélgetve, olvasva tölthetik el itt idejüket.

Mikor fogja a Millenniumi terem betölteni funkcióját? Ez csak rajtunk múlik. Ha mi, akik ehhez a plébániához tartozónak valljuk magunkat szívesen száunkunk időt egymásra, igényesek vagyunk a szórakozásban is, akkor a terem betölti feladatát.

Kérjük imáinkban a Jóisten segítségét, hogy sok szép és tartalmas barátságunknak, élménynek legyenek tanúi a néma kövek.

Gáspárné Kiss Mária

A TEMPLOM ÉS A PLÉBÁNIA KÖLTSÉGEIHEZ VALÓ HOZZÁJÁRULÁST minden katolikus hívó az Egyház 5. parancsolata szerint lekiismeretileg köteles fizetni. Ez egyben a gondviselő Istenbe vetett hitének kifejeződését és az egyházhoz való tartozását és ragaszkodását is jelenti. Mértéke a Magyar Katolikus Püspöki Kar javaslata alapján a jövedelem 1%-a, ami felnőttként rendszerint 1500-2500 Ft évente. Ez személyesen behozható a plébánia irodába, befizethető postai utalványon, illetve átvételi elismervény ellenében átadható a plébánia által megbízott személyeknek. Munkanélküliek és szegényebb nyugdíjasok tehetőségükhöz mérten járulhatnak hozzá az egyház költségeihez. **A plébánia vezetése hálásan megköszöni híveinek az anyagi támogatást, és kéri a mindenható Istent, hogy bőségesen jutalmazza az adakozókat minden adományért, amit a hívek ezekben a nem könnyű évekből Isten dicsőségére és az ő földi népének javára áldoznak!**

KOLPING-HÍREK

Idősek délutánja a plébánián

2002. február 17-én a Kolping család szervezésében az előző évekhez hasonlóan megrendezésre került az idősek délutánja. Kellemes tél végi, kora tavaszi délutáni napon három órakor szentmisével kezdődött a program. A szentmise után a már majdnem kész Millenniumi teremben a fiatalok műsorral – vers, próza, népdal – kedveskedtek a jelenlévőknek.

Plébános atya érdekes, vetítéssel egybekötött, mély gondolatokat ébresztő elő-

adása mindenkinek nagyon tetszett. Ezt követően kis vendéglátás közben a kötetlen felszabadult beszélgetések során kiderült, hogy milyen jól esett az időseknek, hogy gondolnak rájuk, és – a szentmiséken túl – van lehetőségük beszélgetni, találkozni egymással és másokkal.

Reméljük, hogy a rendezvény jó híre egyre több ember részvételét eredményezi, minek kapcsán több és több ember tér haza meglepődve, boldogan.

Terveink

A Kolping Család közösségének életét gazdag lelki és közösségi programok, az együtt végzett munka öröme jellemzi. Az idősek délutánja rendezvény és az abádszalóki kirándulás után, az ottani felújításról, karbantartásról való folyamatos gondoskodás mellett előre is tekintünk: most terveinket osztjuk meg az olvasókkal.

A Kolping Család sikeresen vett részt egy, a Szociális és Családügyi Minisztérium által meghirdetett pályázaton, és a kapott összegből sikerült egy komplett számítógépet beszerezni, melyhez internet is fog kapcsolódni. Plébános atya lehetőséget biztosított a gép olyan elhelyezésére, amely a Millenniumi teremhez kapcsolódik, jól megközelíthető és így a számítógép, internet-használat a plébánia hívei, a Kolping Család tagjai részére, előzetes engedély alapján biztosított lesz.

Ebben az évben is sor kerül a hittanosok táboroztatására július 2–11. között. Abádszalókon a Kolping Oktatási Központban egyre szépülő környezetben tölthetik a szünidő napjait a gyermekek. A plébániára járó hívek számára is van lehetőség néhány nap eltöltésére, nyaralásra a Tisza-tó partján. Ilyen jellegű kéréssel, kérdéssel Németh István titkárhoz lehet fordulni, a 06-20/ 3841083-as telefonszámon.

Nyári terveink között szerepel augusztus 20-án Budapesten a Szent Jobb körmeneten való részvétel.

Októberben nagy esemény megünneplését tervezzük: a Mindszenti Kolping Család megalakulásának 10. évfordulóját ünnepli. Az Észak-magyarországi régió többi Kolping családjával, az egyházközség híveivel közösen szeretnénk méltó módon megtartani közösségünk ünnepét.

Együtt ringatóztunk a Tisza gyönyörűségében

Május 25-én, szombat reggel fél nyolckor indultunk a plébánia elől Tiszacsegére, ahol kompra szálltunk, majd átellenben a „Mathias Rex”, a Mátyás királyról elnevezett hajó várt bennünket. Isten kegyelméből mindenkinek volt helye a buszon, illetve az autókban. Százötvenen voltunk együtt! De nem szétszóródva, hanem bensőségesen odafigyelve egymásra, családként.

Oda is, vissza is három és fél óra volt az út Kisköréig, ahonnan buszokkal mentünk Abádszalókra. Itt gitáros szentmisén vettünk részt. Csak részben beszéltük meg előzetesen, mit énekelünk a szentmisén: azért, hogy egyként adjunk hálát az Úrnak, mint Isten ifjúsága, a szívünket – akkor és ott, őszintén – a Keresztnek feltárva.

Az áldozatosabbak már hamarabb Abádszalókra érkeztek, hogy gulyáslevessel (órák hosszát főzhették, készíthették elő), frissítőkkal fogadjanak bennünket. Majd lassan visszatértünk a hajóra, ahol megannyi közös programot szerveztek nemcsak a kisebbeknek, de a felnőtteknek is. Volt szavalóverseny, ahol a zsűri összekavardott, hiszen mindenki felkészülten, igyekezve adta elő a választott Tiszához szóló költeményt! Az óvodás Zita ragaszkodott hozzá – mindenki örö-

mére – hogy többször is daloljon, szavaljon! Petőfi „A Tisza” c. versének hallatára – Simkó Katalin odaadó előadásában – még a fedélzet vezetője is könnyekre fakadt! A mély beszélgetések mellett lehetőségünk nyílt csendben szemlélődni a tájban. Így mi is átélhettük azt a szerelmes mámort, amit költőink éreztek, miközben a Tisza szépségébe feledkeztek.

Gyönyörködtünk a Teremtő alkotásában, magában a Teremtőben, aki bennünket ennyire szeret, hogy megalkotta hazánkban ezt a tájat: hogy visszataláljunk a természet szépsége révén az Ő szépségéhez, az Ő jóságos akaratához! Mindahhoz a kegyelemhez, amely lehetővé tette ezt a zsidongós-mélységes családi napot. Ahhoz a szeretethez, ami összeforrasztott nemcsak egy napra, de mindenkorra bennünket. Az Istenhez, Aki akart bennünket, és hogy találkozzunk. Hányszor hallhattuk akár csak egy tekintet mögött: „Szeretlek”! Magától Jézustól, aki köztünk járt.

Te bennem élsz – én Benned élek.

Olívia

Kereszténynek lenni ma

Kereszténynek lenni nagyon nehéz a mai világban. Ebben a rohanó életben az embereknek még egymásra sincs idejük. A szülő reggel elindítja gyermekét az iskolába és a nap nagy részében a mindennapi betevőért dolgozik. Már nem csak a háztartás vezetése és a gyermeknevelés a fontos, hanem a szülők – nők és férfiak egyaránt – karrierjüknek is élnek. Ez a keresztény élet, de olykor a család rovására mehet. A gyermek nevelése születéstől kezdve a szülő kezében van. A szülő nagyban befolyásolhatja elveit az életről való gondolkodását, véleményét. A keresztelkedés mintegy bevezetés a keresztény életbe. (Isten gyermekei leszünk.) A gyereket már pár hónapos korukban viszik a templomba keresztelőre, majd sorban jönnek a Szentések. Még ilyen háttérrel is el lehet távolodni Istentől, de nekik könnyebb dolguk van, mert ilyen családban élnek. Nagyobb dolog az, ha valaki magától tér rá a keresztény útra, és az „Istenen kívül” más nem indítja erre. Lehet, hogy ez az ember sokkal nagyobb elhivatottságot érez. A keresztény élet nem csak abból áll, hogy elmegyek a templomba, meggyónok, megáldozok, és ezzel le van tudva. Utána hazamegyek és másnap mindenkivel összeveszek: a családtagokkal, a főnökömmel. Ennek így nem sok értelme van. Meg kellene próbálnunk a szürke hétköznapiokon is keresztény módon élni.

Kiss Richárd

Egy keresztény ember élete, viselkedése jó példát kell, hogy mutasson a többieknek. Olyan legyen, hogy egy Istent addig nem ismerő emberből is szívesen váljék vallásos.

A vallásos ember életének nélkülözhetetlen része a hit. A hit olyan belső összhangot teremt, amely csak a vallásos ember kiváltsága, és ez anélkül is látszik, hogy megszólalna az illető.

Az igazán, mélyen hívő ember mindennapjainak fontos része Isten. A munkájára Isten áldását kéri, és minden döntéséhez Isten segítségét. Így teljesebb életet élhet, mint az, aki nem hívő.

Most már szabadon megvallhatjuk hitünket, de így is van, aki a többi ember előítéleteitől félve nem teszi meg, a templomba járást tehernek érzi; pedig a hit lényege nem a kényszer, hanem az önkéntesség.

A hit nem csak abból áll, hogy egész nap imákat kell mondjunk, bár ez is szerves része a vallásosságunknak. Ahhoz, hogy egy keresztény ember kellő érveket sorakoztathasson föl a hite védelmében, ismernie kell a másik érveit, ahhoz. Járatosnak kell lennie a modern életben. Kell, hogy ismerje a Bibliát, de ne csak vallásos téren legyen tájékozott, ismerje a modern kor eredményeit is. Attól, hogy hisz Istenben, nem kell elzárkózni a világtól. Így élhet Istennek tetsző, teljes életet.

Sógor Katalin

A bérmlás szentségének felvételével felnőtt kereszténnyé váltunk. Egy felnőtt keresztény dönthet, sőt dönteni kell, hogy melyik úton halad tovább. A teljes elvilágiasodásba vagy a Krisztushoz vezető úton. Egy fiatal kereszténynek nem csak az a kötelessége, hogy templomba járjon és imádkozzon. Jó példát is kell mutatnia. Lényeges feladata hogy a nem hívő barátai jóra tanítsa, Istenhez vezesse. Ha pedig családot alapít, gyermekei vallásos nevelése. A legfontosabb viszont mindig az, hogy Istennek méltó templomai legyünk.

Polgár Mária

A mai emberek többsége, nem éppen szívesen segít a társainak, még ha tudja is, hogy annak az embernek szüksége lenne rá.

Abban a pillanatban az fordul meg a fejében, hogy "Miért? Úgyis elfelejti, hogy ÉN segítettem neki." Ez, még megfordul az eszében, de azt már rendszerint elfelejti, hogy Isten soha sem feledkezik meg róla, és ezt valami módon meg is hálálja nekünk. Egy vallásos ember ebben más, ez mindig előtte lebeg, és megpróbál eszerint cselekedni. Aki rendszeresen jár templomba, jó társaságba kerül. Ott lesznek a barátai, a jó ismerősei, míg, aki nem jár, lehet, hogy belekeveredik egy rossz társaságba. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy az az ember, aki nem jár templomba az minden esetben rossz ember.

Ha mindenki úgy cselekedne, hogy először ezt mérlegeli, az emberek mindig békében és szeretetben élnének, nem lenne utálat és háború. Biztosan van, aki ezek a sorok hallatán az jut az

eszébe, hogy akkor én miért tartanám be?! Én még lehetek kivétel nem?

NEM! Mert ez az egymás közötti háborúsághoz vezet, és ha ezt mindenki így gondolná a végén sokkal több lenne a rossz.

Menjete el egy szentmisére, hallgassátok végig, figyelmesen és higgyétek el egy idő után, szükségetek lesz az aprónak tűnő, de valójában fontos dolgokra.

Soltész Andrea

Egy fiatal hittanos esti imája

Jó éjszakát Jézusom
E napot újból megköszönöm
Továbbra is vezess utamon
Hogy a jót megtaláljam
A rosszat én ne kívánjam.
Vigyázz rám s családomra,
És a többi barátomra.
Légy mellettem éjjel is,
S vigyázz rám, ha félek is.
Jézusom! Az országodba
Fogadj be engem is. Amen.

Keresztény nagykorúság

„Ugye én már nagy vagyok?” – kérdezi édesanyját az óvodáskorú kisgyermek, hiszen érzi, hogy az évek múltával, ő már többet tud mint a pár éves kistestvére. Mindannyian átesünk a felnőtté válás folyamatán, megérlelődve a felnőtt kor küszöbét elérve.

Mikor leszünk azonban nagykorú keresztények? Már hallom is a választ amit erre a kérdésre felelhetünk: „Amikor megbérmálkozunk.” No igen! Ez természetesen így van, de mindjárt jelentkezik a következő kérdés: „Milyen is a keresztény nagykorú személy?” Krisztus-követő, aktív tagja egyházának és személyes életével tanúságot tesz hitéről.

Igen, ahhoz, hogy „nagykorú keresztény” lehessék, tényleg Jézus Krisztust kell eszményképemnek látnom. A mai sokszínű világban, ahol sokszor keverednek a világnézetek, amelyek ideológiákká silányodhatnak, a mai fiatalnak nagyon észnél kell lennie. Ha keresztény vagyok, nem csupán parancsokat követek, hanem vágyom arra az igazi szabadságra, amelyet a hegyi beszéd boldogmondásaiban lelhetek fel.

Mint fiatal, nem egyedül vagyok keresztény. A helyi egyház, az egyházközség tagja lehetek, ahol maga a közösség alakít engem. Ez a közösség lehet egy templomi csoport, egy bibliakör, egy ifjúsági énekkar stb.

A keresztény nagykorúság egyik jellemvonása kell, hogy legyen a tanúságtétel, mert nem „kibérmálkoztam” az egyházközségből, hanem megbérmálkoztam. Keresnem kell a lehetőségeket, hogy a krisztusi élet ne csak lehetőség, hanem megvalósítás legyen az életemben.

A növekedést a Szentlélek adja, akit mint az első Pünkösdkor az apostolok, a bérmálás szentségének kiszolgáltatásakor mi is megkapunk. „Légy jó mindhalálig...”, nem csak egy kötelező olvasmányként szereplő regény címe általános iskolás korunkból, hanem talán jelmondatunknak is választhatjuk, az évek számában gyarapodva, hitünkben elmélyedve a keresztény nagykorúság útjára lépve.

*Kontra Gábor
a bérmálkozók csoportjának
felkészítője*

Plébániánk neve, címe, telefonszáma:

Mindszenti Plébánia, 3530 Miskolc, Mindszent tér 6.
Tel.: 411-777

Hivatalos idő a plébániai irodában:

hétfőtől péntekig 9–12-ig és 15–17-ig.

Könyörgés szünidőben

Ments meg engem Uram,
az olyan szünidőtől, amely elpuhítja az embert, amelyből az értelemnek és a szívnek semmi haszna sem származik;
attól a naptól, ami nem imádsággal kezdődik, s amely Istentől távol végződik;
a lustaságtól, késői felkeléstől, amely a rosszra való hajlandóságnak kedvez;
a kétértelmű és gonosz beszédétől;
az üres szórakozástól, ami fogékonyabbá tesz a bűn iránt;
a pénz könnyelmű elszórásától, amelyet nem is én ke-restem meg;
a felelősség elől való meneküléstől;
minden meggondolatlanságtól, ami engem is, másokat is rosszra, kísértésbe vihet.

Kérlek téged, hallgass meg engem,
hogy lépéseim, döntéseim biztosak, mindig egyenesek, határozottak legyenek;
mindig szívesen adjak, segítek, ha az emberek szükségét meglátom;
hogy szemeim megnyíljanak világod elé táruló szépségére;
értelmem éber és friss legyen az igazság befogadására;
hogy akaratom mindig afelé vezesse gondolataimat, szavaimat, tetteimet, ami főlemel és Feléd vezet.
Köszönöm, Uram!

Elsőúldozók 2002.

Bérmálkozók 2002.

